

## PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

### Honzis – očekávaná ostuda ...

Ráno zase foukalo, což náladě rozhodně nepřidalo. O desáté jsem už fasoval licenci a číslo 46. Sešlo se strašně lidí, první balík snad 150hlav. Na poledne se oteplilo, takže to bylo na kratřasy. Úvod jsem krutě prokaučoval startem asi z desáté řady. Sice to bylo do Hostouně po větru, jenže balík letěl a mně letěly tepy nahoru a nohy byly zatuhlý. V kopci se jelo furt tempo, ve sjezdu se to natáhlo a na bočáku do Bělok jsem se už normálně loučil s balíkem. Dával jsem si jako prase, šrot a byl moc rád, když mě někdo dotáhl zpátky do balíku. Pak jsem si najel víc dopředu a v kopci už to bylo ok. Na bočáku kolem Lidic to bylo kruté, ale v háku se nechalo. Před kostkama se zvolnilo, což jsem využil k předjetí hafa lidí. Bylo to dobře, páč v Hřebčičce šlo přes hodně lidí a já byl rád, že háknul motorku Hovorku z Markusu a nechal se dovézt zpátky. V účku zase svist nějakých 67km/h, v kopci jsem byl takovej tuhej, ale podařilo se tam zůstat, což bylo jediné dobře pro úsek na bočáku. Z Bělok nahoru se tak parkovalo, že někteří málem spadli do škarpy. To jsem si užíval jízdy vedle Prochajdy a říkal si dobrý, aspoň 2rundy. Bohužel to byly jenom 2rundy, neb po 35minutách jsme vlítli na kostky a tam už mi to ujelo, i když nahoře moc nechybělo a dotáhli bychom to. Zase jsem hákoval Hovorku, ale po tom účku už jsem si definitivně vystoupil z čela, kde byl zakomponován třebaš Léňa nebo Humplík. Jo kde že forma je. Odpadlo nás asi 6, chvíli chaos, pak jsme začali nějak točit. Před Hřebčičkou jsme ještě měli raketáky nadohled, ale já se soustředil jen na to, abych přežil v téhle skupině a snažil jsem se je nějak umravňovat. Docela se povedlo a i když jsme nejeli kdovíjaký kolotoč, tak nás zezadu už nikdo nedoskočil a takhle jsme si objeli zbylé 2rundy, aniž bychom se úplně zničili. Kuře teda ve 4tým kole už nevěděl kolikátý že okruh jedem - asi měl málo kyslíku. Rozsekané úseky byly fakt hnusné, výplety jenom zvonily, ale zdárně jsme se blížili konci a já měl radost, že už jsem si nepřipadal úplně marnej. Dojeli jsme grupu z druhého balíku, se to pak trošku mlelo, jeden zkusil odjet, ale zase jsme se sjeli a ve 4 najeli kolem samošky do cílového kopce. Tam jsem jenom tak tempově udržel třetí flek, na víc už nebylo. Byl jsem pěkně vyprahlej a byl rád, že to dopadlo aspoň takhle.

### Kolikáč – Na pár facek

Stoupnout do první brázdy, kostky vyletět na levoboku a u hřbitova se nechat vyfotit na špici a pak se zašít do čelního balíku a vydržet až do cíle. Jasný plán, který jsem si vtloukal do hlavy, nějaké kilometry se podařilo přes zimu natočit, i když zatím těch intenzit moc nebylo, no snad se zadaří ... Omračující dav, nabitý všemi výkonnostními kategoriemi, málokdo chyběl ... a když se u hřbitova křeníme s Kuřetem na špici do objektivů, tak to začíná pro mě velmi nadějně. Do Hostouně se pohybuji na místech, kde bych si přál, rychlým esíčkem se dostáváme na rovinatou část, ale pěkně tu funí a navíc povrch se změnil v tankodrom, každá vymetená jáma mi strhává výkon a já se nepříjemně cedím dozadu. Do háje, todle ne, snažím se vybírat stopu, ale silnice narvaná od krajnice ke krajnici, ohlušující ryk zapletenců a carbon ráfků, toto je předzvěst odpoledního pekla severu Paris-Roubaix. A já stále marně hledám kód v hlavě, který mě přepne do vyšších otáček, spíše se mi v hlavě promítá film, až někdo udělá chybu a my se tu poskládáme, jak krabičky sirek. To opravdu nejsou myšlenky člověka, který by chtěl uviset to stádo nabašenců, to jsou myšlenky otce od rodiny co si vyjel na výlet. Běloky se svými hupy, které se ale letí přes 30km/h. a já vlaju na ocase, vracečka Makotřasy a zase davaj! Safra, není místa na vydýchání, krutý bočák nás žene do Terezínů a hoblujeme příkop. Propálené plíce od té intenzity, navíc pár děrovačů a průšvih je na světě, pár děr ještě stačím zalepit, ale tempo neupadá a vítr zesiluje. Bezradně svěšuji nohy a loučím se s čelem. No v té chvíli jsem myslel, že jsem zůstal úplně poslední, vždyť jsem opustil minimálně 60 lidí ... Jen točím nohama a mám chuť to zabalit. Nejraději bych si dál pár facek. Srovnávám

si v hlavě, kdo tam od nás asi zůstal, Malina s Léňou, Bobek s Kuřetem, ale i Myšák tam bude. No to potěš Čekám, kdo se přijítí zezadu a hele ono to ani dlouho netrvalo a pěkná grupa tu je. Od nás Karlos, maratónské dvojče Mírek, ale i třeba Pepa Komárek či Vítek Mužík, všichni se pochvalujeme, jak jsme si na začátek sezóny pěkně dobrovolně vystoupili Vůbec nemám snahu se rvát vepředu, jedu jistotu uvnitř asi 20-ti členné skupiny a jen zvědavě vykukuji, koho si sjedeme. Pár lidí jsme spolkli a i orange dres Myšáka je po dalším okruhu náš. A Myšák jede famózně, stal se motorem a neúnavně tahá a tahá. Kostky se mi daří vždy vyletět mezi prvními a do Hostouně s větrem v zádech si vychytrale taky přihřívám polívčičku v ukazování dresu na špici. Ale jakmile začne zase foukat proti či z boku, hned se zašívám. Opravdu odhodlaný boj, ale co, je nás mrak, na střídání je nás dost. V kopcích cítím rezervu, a tak si užívám prvních letošních závodních kilometrů, i když svědomí jasně říká, ty wole, ty jsi měl být někde jinde. Ale prostě intenzity nemám, musím ještě hodně trénovat, hodně trénovat ... O spurtu ani nepřemýšlím, ale když vidím, že se Mírek cpe dopředu, nedá mi to, ho začít hákovat a za Konzumem v Hřebči zkusit za to vzít. A hele cíl se blíží, Mírek trochu uspokojen, že ho nikdo neohrožuje, tak ho hezky vezmu zleva ... tééén byl překvapen . Ale je mi spíše líto Myšáka, ten měl být před námi, dnes jel naprosto parádně. Tak snad bude příště lépe a bez facek

### **Léňa – Dobré to bylo**

o, že pojedou PRS jsem se dozvěděl, hodinu před startem. Na hlad jsem musel rychle zapomenout, rychle se převléct, zahřát svaly. Do toho ještě přehodit kola, která k mému příjemnému překvapení mi na vyzkoušení přivezl Strejda. Z kol jsem měl obavy, jestli si bude řetěz rozumět s kazetou, jestli nepíchnu, ale chuť je vyzkoušet byla silnější, proto dvacet minut do startu už na nich peláším do cílového brdku a úplně zírám co dokážou s rychlostí jízdy udělat jen kola! Na startu zabíráme s Kolíkáčem, Kuřetem, Bobkem první lajnu a nebytí závodníků, kteří nerespektují startovní čáru tak bychom i v první lajně byli. Startovku nemám absolutně žádnou, ambice také ne, prostě se chci jen svézt a nespadnout. Hned od startu je třeba pořádně přišlápnout, všichni jedou jak smyslu zbavení a když nechci být úplně na chvostu hold musím se do těch šilenců zapojit taky. První brdek před Houstouní se moc nejede, spíše brzdím než jedu a jen zírám co za magory se cpe dopředu, funěj jak lokomotivy, kejvou se jak bábiky, ale hlavně, že musí být vepředu, jen z pudu sebezáchovy je raději pouštím, není moc času se zabývat ničím jiným než chováním soupeřů, vlastně až do Lidic jedu způsobem Johnyho v autě, brzda, plyn, brzda, plyn o stálosti tempa není řeč. U Lidic se jede pěkně zostra a díky tomu, že jsem se chtěl dostat více dopředu, jedu pěkně na větru a začínám mít první problémy abych nedělal díry, schovat mě nikdo nepouští, hold musím makat, naštěstí už jsme v Hřebči a přichází první kostky, kde se mi jede lehce a hlavně začínají ztrácet kývači a vlnaři, propracovávám se každým metrem dopředu, díky tomu, že jen točím mám na vrcholu ještě spoustu sil zaháknout se za kolo Petra Nováka, který to nehrotí, ale i tak krásně jede do balíku, kde se můžu schovat. Nevím jestli mi pomohlo polabí nebo ukazování Čerta jak jet proti větru, ale snadno rozpoznávám směr větru a úplně si libuju, že poprvé vím kudy jet abych trpěl co nejméně. Sice by to chvílemi chtělo cyklokrosový speciál, protože často jedu škarvou, ještě musím využít agresivitu při najíždění ideální stopy to se mnohdy neobejde také bez slovních útoků na vrahy kolem mě, jsou okamžiky kdy si myslím, že cílem lidí kolem mě je, dostat mě do škarpy nebo mě minimálně zmrzačit. V tomto okruhu se střídají okamžiky naprosté kudly s okamžiky výletování, výletování se sice hodí, ale má to tu negativní vlastnost, že se vždy přijítí kývači, shazovači do škarep a nezbyvá než zase čekat na Hřebečské kostky a zase je vytrátit. Při průjezdu do třetího okruhu na vrcholu kostek si všímám trápícího Kuřete, nemá smysl ho pošťuchovat, protože jede ve stoje dost těžký převod, ještě k tomu jedu tak o 10km/h rychleji a nerad bych způsobil nějaký pád, nezbyvá než jen doufat, že se na rovince za někoho hákne a zase se svezeme. Jenže na rovince se

tempo rapidně zvyšuje a sám mám co dělat abych tady nezůstal, nebýt Radka Procházky, který roztočil kolotoč odpadl bych taky. Brdek před Houstoni zase brzdím, celkově se tempo začíná ustalovat na vyšší úrovni bez výletovacích pauz, už se ani neohlížím jestli už s námi náhodou nejede Kuře. Díky výměně kol, nemám přehled o rychlosti, času, prostě o ničem, můžu se jen dohadovat jak se jede, velkou jsem nesundal nikde, španěla taky nebylo třeba jet, takže se nevyletovalo. Další vzrušení, rozuměj, jel jsem hranu, bylo při vjezdu do čtvrtého okruhu, celou rovinu jsem musel spurtovat, jela se jen lajna, kde jen občas byli dva lidi vedle sebe. Před Houstoni vidím, že ujíždí Malina s někým, jo udělal mi ten letmý pohled radost, ještě to říkám Radkovi, který jede vedle mě, prostě se musím podělit o tu radost s někým. Už není místo, kde by si šlo odfrknout, jedu už jen škarpou nebo šterkem pěkně v lajně, mírně se zpomalí jen když mijíme lidi o kolo, další krizi jsem dostal za Lidicemi v magnetu, kde ať šlapu jak šlapu dělám díru a pouštím lidi před sebe, což znamená jít na vítr, který mě doráží, zpět do lajny mě samozřejmě nikdo nechce pustit, dře to co to jde, ale ten vláček po mé levici jede o dost rychleji a když už vidím jeho konec nemám sílu se háknout, naštěstí při zpětném pohledu vidím, že odpadlíku je mnohem více, včetně Jirky Humplíka ještě poznávám Millera z Královic, Maška z KPO, který jede jako mašina a díky němu se při vjezdu do pátého okruhu ještě nějak sformujeme, ale už bez Jirky. Pátý okruh už jen dotáčíme, nikomu se nechce moc jet, pobyt na špici si prodlužuju, brdky až na druhou polovinu Bělok si táhnu sám, nejedu radši hranu, protože kolegové začínají být prošívaní a nerad bych do posledních kilometrů a toho větru jel jen s nadupaným Maškem. Do cíle už jen dojedeme, nespurtuje se, dojíždím za Maškem, který byl prostě z nás nejsilnější a nechápu co dělal tady s náma. Když to vezmu kolem a kolem, zajel jsem si rekord na této trati, dal jsem Kuřete, kupodivu jsem nespádl, nepíchnul, bylo to dobré, vděčím tomu Strejdovému kolům, jinak by dojel úplně jinak. Teď mě čeká pauza až do Mamuta, který snad vyjde.

### **Myšák – Jedno kolo s elitou**

Ráno vstanu a ejhle... Ozývá se lehká bolest v nohou po včerejší časovce v Bašti.No asi to nebyl dobrý nápad se před PRSem takhle zničit. Posilním se znamenitou buchtou, kterou upekla má drahá polovička a hned se mi na ten dnešek jinak kouká.Po ranní frontě na toaletu a koupelnu vyrazím s lehkým zpožděním směr Hřebeč. Dorážím čtvrt hodiny před koncem prezentace.Trochu zmatkují než najdu správnou frontu na vydání čísel,ale nakonec proběhlo vše v pořádku.V autě připínám čísla na dres a zjišťuji,že letos jsou z jiného materiálu než loni.Připadá mi takový lacinější,ale tu sezónu to určitě vydrží. Bez jakéhokoli rozjíždění se stavím na start už 40 minut před startem,abych si zajistil co nejlepší startovní pozici.V hlavě jediná myšlenka a moje pro dnešek jediná závodní ambice.Dát jedno kolo s čelem balíku. Postupně se přidávají i ostatní Šlapky. Kuře,Kolíkáč, Léňa, Gejza,Mišutka, Kubajz, Bobek, Lemond a další, kteří bohužel začali být vytlačováni těmi rádoby amatéry,kteří se na férovku začali cpát z předu do první lajny.Přijedou si pár minut před startem a myslí,že padneme na zadek a uhneme. Diablu se snaží vše umravnit a podle regulí posunout startovní pole za startovní čáru, ale marně.Nakonec po pár poznámkách a úsměvech rezignoval a odstartoval závod. Hned od startu se za to vzalo a kdo špatně zacvakl pedály nebo nestihl se včas chytit do háku,tak myslím že ho pole odpáralo hned od začátku(Jako mě minulý rok na PRSu).Letí se opravdu pekelně a kopec do Hostouně vyjíždím lehce pod třicet a přitom se cedím se do zadu.Na hoře pořad v balíku. Snažím se vydýchat a připravit na dvojkopec v Bělokách.Cesta příšerná a samá díra.Je vidět,že takových jako já je tady spousta,co chtějí uviset,ale bohužel nemají asi moc zkušeností z jízdou v balíku a neustále házejí vlny a pletou se před borce,kteří jsou z toho nervózní a častujou je pepnými slovy.Běloky,tady mi to loni na POSu ujelo.Nevím kolik se tu jelo,protože jsem měl oči zakouslé do pláště přede mnou.Paráda v druhém brdku se trochu zvolňuje a jsem pořad tam.Pravé peklo přišlo až v Lidicích.Boční vítr a každý kdo nebyl řádně zašitý to měl hodně těžký a nebo jako já musel jet krajnicí i chvílemi

travou, jen aby se udržel trochu v závětrí. Povedlo se a poslední magnet před Hřebčí už na chvostu, ale dávám s čelem a hurá směr kostky. Cíl splněn. Jsem spokojený a na kostkách s průměrem 38,6 a tepy na 180 svěšuji nohy a nechávám čelo jet. Pokračuji na samotku k mému údivu celé druhé kolo a za mnou pořád nikdo. Vjíždím do třetího a konečně ve sjezdu do Hostouně vidím za sebou početnou skupinu. Že by čelo druhého balíku? Když se nechávám pohltit, tak zjišťuji, že podle čísel je to můj balík, respektive jeho druhá skupina. Nejsem tu ze šlapek sám. To je dobře a po pár pozdravech a slovech s Kolíkáčem a Gejzou pokračujeme svižně dál. Tempo je rozumné a celé třetí i čtvrté kolo se mi jelo dobře. V pátém jsem často na špici jako by se nikomu nechtělo jet. Dokonce celé Běloky jedu v čele. Jede se rozumně a každý šetří síly na závěr. Mě tohle taktizování moc neseď, tak jsem zas před Hřebčí vlezl na čelo a táhnu to lehce pod čtyřicet i když mi bylo jasné, že si je všechny vezu na zádech a že mě jich hodně dá. Před zatáčkou na kostky už jsem byl asi sedmý a osmý borec tak vehementně spurtoval, že mě sedlem zaháknul pod levou ruku a jen díky duchapřítomnosti jsem nelehnul. Vyhozený s tempa točím velkou a asi dvacet metrů před páskou mě přelítává Kolíkáč. Zmáchnu se a chytám jeho spurt, ale za ním jsou další a tak ani nevím kolikátý jsem za ním dojel. To je vlastně jedno. Byl to pro mě naprosto jedinečný zážitek. Po loňských nezdarech jsem si letos opravdu užil cyklistiku se vším všudy. Se svým výkonem jsem spokojen. Všem podílejícím se šlapkám děkuji za perfektně po všech stránkách zvládnutý závod.

### **Radim – Start a konec zároveň**

Pokud jde o mé působení v silniční verzi této akce (První šlápnutí), tak je to smutnější příběh. Rozjížděl jsem se před závodem tak dokonale, že jsem se na start dostal až asi pět minut před, což znamenalo pozici v zadních řadách. Po startu jsem tak v podstatě ani neměl šanci reagovat na tempo čela závodu, které jsem naposledy viděl asi po 1,5 km v prvním 400m kopci, kdy balík byl nahoře a já dole. V ostrém větru už nebyla šance se docvaknout zpátky, takže jsem byl hned zkraje odsouzen k přežívání v menších skupinkách, kde však po hříchu asi jen 2-3 jezdci věděli, o co jde, zbytek ze strany příchozích jsme museli jízdu na větru a správné střídání učit za pochodu, tedy vlastně za jízdy. Ale naštěstí mně při tom učení nikdo neseštrlel a podařilo se mi jakž takž se ctí protančit i všemi dírami a jízdu jsem si docela užil. Hlavně že kolo vydrželo (jednou jsem ve snaze vyhnout se menší díře vzal na komoru jednu o hodně větší, až to v hlavovém složení trochu zapraskalo), během závodu jsem totiž viděl hodně těch, co odcházeli z trati do cíle po svých s kolem na rameni (dokonce i jeden kluk z naší skupinky – projetá díra v 60 km/h a prasklý drát na zadním kole). Nakonec ani čas nebyl o tolik horší, než loni, kdy jsem jel celý závod ve velké skupině i v o něco lepší společnosti. Ale tak byl to první závod sezony, navíc na mě to bylo příliš rovinaté, takže věřím, že lepší časy mne v této sezoně snad ještě čekají.

## **ČASOVKA DO VRCHU ZÁKOLANY**

### **Radim – 5kg navíc bylo znát**

V neděli 17.4. jsem se vypravil na letošní druhý díl seriálu silničářského UAC, kterým byla 2,5km "dlouhá" časovka do vrchu v Zákolanech. Vyzrazil něco po deváté od kamaráda Pepy z Kamenných Žehrovic po vlastní ose a na místě jsem byl poměrně brzy, takže jsem se v klidu odprezentoval a následně si projel kopec, který se mi mimochodem hned na první pohled docela zalíbil (nevím, co proti němu kdo má). Nahoře jsem se pak věnoval předzávodnímu rozjíždění a sbírání nových vesniček tak důkladně, že jsem málem nestihl svůj start, ale nakonec to dobře dopadlo. Na startu se díky hezkému jarnímu počasí a zatím řídké zaplněnému závodnímu kalendáři sešla skvělá konkurence a spíš by bylo jednodušší

vyjmenovat, kdo tu nebyl, než kdo všechno tu byl. Bohužel opět jsem nenatrefil na nikoho ze našich Sokolů, i když jak se to vezme ... ve výsledkové listině figuruje na 135. místě závodnice Ivana Jurkaninová a má jako tým vyplněno SOKOL VELTĚŽ, ale sám nevím, zda je to nějaká naše nová akvizice, nebo jen drobná chybička pořadatelů při zpracování výsledků. Docela by mě to ale zajímalo, ví to snad někdo? No nic, každopádně v našem dresu jsem na místě nikoho nepotkal, škoda. Startoval jsem přesně v 11:23:30, půl minuty přede mnou startoval Janda (78), za mnou nějaká holka, tak jsem aspoň byl celkem v klidu, že by mě na trase neměl nikdo dojet (Doležalová to naštěstí nebyla). Pozoroval jsem, že většina lidí startuje vpředu na velkou, ale nezviklalo mě to a nechal jsem tam pěkně 39-17, což mi celkem vyhovovalo (teprve po závodě mi to Zahrada osvětlil slovy: "Jo ty jsi to jel na malou ... no to nesmíš!!!"). Po pár záběrech jsem shodil na 39-15 a do první vracečky stále mírně do tahu to jelo docela pěkně, navíc jsem se pak nemusel zdržovat shazováním velké placky v plném záběru. První serpentinu jsem najížděl docela ostře, až jsem měl trochu obavy, jestli se do ní vůbec vejdu, což je při jízdě do kopce poměrně kuriózní situace. Za druhou serpentinou jsem zahlédl přede mnou jedoucího Jandu, takže jsem se snažil nepolevit a držel maximální možné tempo. V Trněném Újezdě čekal u silnice Pepa s foťákem a povzbuzoval, takže polevit opět nešlo, ale na druhou stranu usmát se do objektivu také moc ne. Na horizontu ve vesnici jsem dal vpředu velkou a tu už jsem nesundal, i když závěrečný magnet na 53-19 už docela bolel. Výsledný čas 5:29min (průměr 27,4 km/h) jsem po dojetí považoval za docela slušný, ale po závodě jsem si dal hezkých 40km na vyjetí (celkem to bylo 95km) a říkal si, jak se ten den hezky vydařil, nicméně následný pohled do výsledkové listiny v pondělí pak přinesl zklamání, neboť při účasti 144 lidí jsem ve své oblíbené disciplíně čekal určitě lepší, než 90. místo v absolutním pořadí. Holt ukázalo se, že soupeři přes zimu rozhodně nespali a mých 5 kg navíc oproti loňsku rozhodně také nepomohlo. Přede mnou tak skončilo dost lidí, které jsem loni v kopcích pravidelně porážel, takže z toho plyne jediné - víc trénovat, něco shodit a ještě uvidíme! Na druhou stranu kdo zná ten kopec, tak průměr 27,4 km/h se v něm také nejezdí úplně běžně, no ne?

## ČASOVKA VELKÁ DOBRÁ

### Mišutka – Po 365 dnech

V neděli se budím kolem šesté. Spal jsem docela dobře ale bylo cítit, že zdolaný Mamut zanechal výrazné stopy na mém těle. Pouštím si na videu fotbal ze soboty a přemýšlím jestli se mám vydat na Velkou Dobrou. Je po dešti a nevypadá to, že bude pršet dál. Nakonec si říkám, že pojedu a sháním se po dresu. Ten je pohozený a silně prosolený na stole. Nejdříve musím sundat číslo z Mamuta a přidělat to od UACu. Pro kolo si jdu do auta. Ani ho nějak nečistím, protože je mokro. Sedám a vyrážím. Snad poprvé si do brdku k motorestu na Plůtku dávám malou. Zjišťuji, že mě bolí stehna jako sviň ale čekal jsem to horší. Přesto si na Dobré před hospodou sedám a váhám jestli to má cenu. Přichází Myšák a hned na mě, že jsem blazen. Chvilí si povídáme i s jedním pořadatelem. Nakonec se jdu přihlásit. Startuji až 10:16, takže mám dost času sledovat ty nádherné časovkářské monoposty. Přichází Bobek s Kaprem. Ten na mě jen houkne ty toho nemáš po včerejšku dost. Nakonec se objevuje i Lemond. Hned mu říkám, že má obrovskou šanci mě dnes porazit. On, že ho bolí koleno. Jeden můj fotbalový trenér, by mu řekl, že má ještě druhý. A je tu start. Už po prvních metrech cítím, že to vůbec není dobré. Před Žilinou už mě předjíždějí dva. Až na Lány je to přemáhání. Po otočce se mi jede už lépe, takže nemám problém přijmout pracovní hovor a stále držet tempo kolem 40km/h. Když projíždím kolem našeho domu, tak na mě otec něco řve, moc ho nevnímám. Na Plůtku mě bere ještě jeden frajer. Nakonec čas 55:41. Zlepšení o nějakou minutu a půl. Probírám závod s Myšákem, který se zlepšil o téměř pět minut. to je velmi

slušné. Čekám ještě na ostatní a pak s Lemondem lehce domů. Přesně před rokem jsem jel tady svůj první závod, tak jsem rád, že jsem ten kruh uzavřel právě zde. Bláznivý víkend končí. Výsledky nic moc, tak vidím jen dvě pozitiva. Za prvé překonání té obrovské krize na Mamutu. Za druhé, že mi vydržela kolena i při těžších převodech

### **Myšák – Dobrá je pro mě letos dobrá**

Ráno prší a já zvažuji, zda pojedu do Dobré či nikoli. Chvilkové dilema zaháním myšlenkou, „Co tě nezabije, to tě posílí,“ vyrážím směr Dobrá. Dorážím pět minut před osmou a nikdo nikde, skoro mám strach, že závod byl zrušen. Po chvíli doráží pořadatelé v autě i na kole. Registruji se a jdu vyhlížet, zda nepřijede někdo ze šlapek. Mišutka dorazil, no není to blázen. Já mít v nohách Mamutu, tak se celou neděli nehnu. Byl opět ze svého výkonu trochu nespokojen, což nechápu. Zajet v těch kopcích 210 km s průměrem přes 30 je úžasný. Sedíme u vchodu už i Lemondem a já při pohledu na ty vyšperkované časovkářské formule si říkám co tu dělám a stanovím si cíl, že dnes budu sám sobě jediným soupeřem a pokusím si vylepšit loňský čas. Na nebi se stále honí mraky, ale neprší. 10:06 a já vyrážím směr Doksy. Vůbec se nedokážu dostat do tempa. První hupy mě rozhazují a já né a né se zahřát a jako studený motor kašlu a škytám. Sice jsem už jednoho sjel a druhého mám po odbočení na Žilinu před sebou, ale stále to není ono. Ve stoupání na Ploskov už se konečně srovnávám a беру dalšího, ale zároveň nás předjíždí borec na speciálu a já se snažím srovnat jeho rychlost, což se daří pouze ve stoupání, ale na rovinkách a ve sjezdech očividně ztrácím. Zkouším zahánět myšlenku, že to je těmi koly, na kterých tu borci jezdí, ale ještě před Lány mě sjíždí další dva a opět na speciálech. No nic, mám na mám, jak fyzicky tak i finančně. Peru do sebe gel a čas na obrátce 28:30 znamená, že dnes by to mohlo vyjít a svůj loňský čas 58:02 vylepším. Zpátky stále držím dobrou rychlost, místy i díky větru olizující 50 a až ve stoupání u Plosova mi začala oscilovat kolem 30-35. Ve stoupání přes dálnici trpím a sjíždí mě další borec a konečně někdo na NORMÁLNÍM kole, bez speciální helmy a kombinéz. No ten to má hlavně v nohách. V kopci za Žehrovicemi mě míjí v proti směru Bobek a v zápětí za ním letící Kapr a mě sakra zařezává další na speciálu a to mě tak zdravě naštvalo, že jsem se zmáčknu a až do Dobré jsem ho měl stále na dostřel. Projíždím cílem a nevěřícně zírám na svůj čas 53:17. Čas který sice stačí na umístění kdesi hluboko ve startovním poli, ale oproti loňsku zlepšení bez 15 vteřin o 5 minut. Nezbyvá než být spokojen i přes mírnou frustraci, že s lepší technikou by člověk byl možná o level jinde. Začíná pršet a já se jedu schovat do auta. Po chvíli se objevují i krupky a já lituji všechny ty co to nestihly odjet za sucha jako já.

## **BĚLEČSKÉ OKRUHY**

### **Kolíkáč – Parádní májová neděle**

Doksy moc neunavily, spíše jsem si jen ošlapal kufry a tak na Běleč si nakonec, i díky skvělé předpovědi počasí, dávám budíka na 5:45h. a po 7h. ranní již obdivuji tu nedělní spící a liduprázdnou Prahu, na Jiráskově mostě zírám na tu nádheru, co nám tu zanechali předkové, silnice bez aut, na semaforech většinou jen oranžová, no co více si přát. Možná by to chtělo udělat závod někdy v neděli, start v 5:30h. to si myslím, že můžeme jezdit centrem po uzavřené trati. Pozvolné stoupání po Plzeňské na Motol a Zličín mě trochu kalí silný protivětr a nějak nemůžu roztočit nohy. Na Zličíně už Honzis, který si loupnul sobotní běžeckou předeheru v dešti výběhem na Lysou Horu a dnes jde hákovat wattmistra Beedu, který s mírným zpožděním taky dorazí. Robin s Diablem nás už nahání telefonem, kde jsme, no za trest bude Beeda tahat špice na start. Trochu nás i tlačí čas, ale nakonec šťastně přistáváme v kulturáku v Bělči, no na rozjetí to bylo pro mě možná až příliš. Baťoh šoupnu k Myšákovi do auta a jdu nasávat předstartovní atmosféru, bělečská náves vlastně odstartovala moje první

seznámení s UAC v roce 2002, jo kde jsou ty doby. Dnes nějak jedu bez ambic, spíše si to chci užít, tzn. co nejdéle vydržet v balíku a při odpadnutí pak jet hlavně v nějakém grupettu. Hned po startu se nacpu dopředu, aby mě hned bratronický hřbitov neodpojil, a podařilo se, k Nižboru se řítíme přes 50km/h. skoro zadarmo. Ve sjezdu jedu nějak moc opatrně a dost se propadám a bohužel na Dřevíč už máme malý zásek, ale je tu Jirus, tak jsem se nějak uspokojil a hákuji jeho. Okolo nás prosvíští Honzis, jak na motorce a přisaje se na ocas čela. Nahoře jsme zůstali v 5 lidech a balík je stále na dosah, borec z KC Brno Pavlis nás hecuje ke sjetí, je tu i Karlos, který ale vidí skupinu za námi a čeká na ni. Za to my se zbytečně gumujeme, ono to sice chvílemi vypadá, že bychom se tam mohli zpátky dostat, ale je to samozřejmě marný boj, taky jsme nabrali novou posilu Kladna Vermacha, ale ten chudák bojuje s technickými problémy svého kola a Alu z Kova, který pro změnu zase bojuje s technickými problémy svého žaludku. Nějak mě to přestává bavit, je to marný boj a navíc se šťavíme furt v totálním kolotoči a to nás čeká ještě 60km. S Jirusem si nakonec vystupujeme a tak nějak se motáme a čekáme na grupu za námi. A super, ta grupa je skvěle vybarvená, od nás je tu Myšák, Karlos a Kubajz nebo Radim ze Sokola Veltěž, no 15 kusů je nás určo a to je hned jiná jízda. Snažíme se znovu o organizaci kolotoče, což se chvílemi i daří a sjíždíme si na konci 3 kola dokonce i Prochajdu. S Kubajzem vždy trochu zaostaneme ve sjezdech, a pak v kopci si to úspěšně sjíždíme. Až pak v cíli jsem se dozvěděl, že měli uzavřenou protisměrně trať a tak jsme ty zatačky ve sjezdu mohli stříhat ostřeji, ale lepší je takto s respektem, než se tam někde zrakvit. Myšák začíná v závěru mít trochu problémy v kopcích, chystá se na něj víla křečovka, já taky už začínám cítit, jak mě těžknou nohy, ale stále tam držíme a sjíždíme si další kusy, včetně Pavlise. A je tu poslední stoupání na Dřevíč, Prochajda nastupuje a odjíždí, já se chci soustředit na Jiruse, po Mamutu vím, že je na tom dost dobře a když ho uvisím, bude spokojenost. Hlídám si také žlutá čísla UAC, chtělo by to být před nimi, ať jsou bodíky do soutěže týmů, a v hlavě se tedy honí různé plány, jak nejlépe zinscenovat závěrečný spurt. Trochu se zvolnilo, kecám s Karlosem a Kubajzem, bohužel Myšák už tu s námi není, víla ho dohnala. V magnetu na STOPku před Bělčí se za to trochu vzalo, pár lidí odpadlo a teď jen s větrem v zádech vydržet až na bělečskou náves. Kovák Ala to ještě rozjede a před Bělčí za to bere Jirus, jdu mu do háku a mírně odskakujeme, i si docela věřím, že bych ho mohl ještě skočit, ale když zvedne zadek je vymalováno. Hezký Jirus! Ale u mě spokojenost, žlutý čísla za mnou, bodíky snad nějaký budou. Po závodě ještě vyrážím s Lukášem Fialou do Broum, kde trochu ladíme jeho výpočetní středisko, takže jsem cestou konečně jel časovku Poslední soud, no kopec je to teda brutal. Hodí mě pak autem ku Praze a od Třebotovky si už vytočit nohy březanským údolím, je krásný podvečer, teplo, vítr v zádech a blížím se k metě 190km a nohy stále táhnou... jo, byl to super den

### **Myšák – Zase o kousek lepší**

Tak letošní Běleč je pro mě osobní vítězství nad loňským časem, tak nad sebou samým. Start jsem zvládnul na jednici a hned po startu jdu do čela a světe div se, celé úvodní stoupání jedu špic. Nádherný to pocit cítit všechny ty nadupance za sebou. Krátký sjezd, ostrá pravá a já stále v prvních pozicích. Na horizontu jsem se trochu prošel, ale stále pěkně zakukán do čela balíku. Letecký sjezd do údolí a začátek výjezdu na Dřevíč stále ustávám, ale tempo je příliš vysoké a já v sobě zvažuji co je lepší. Uviset s čelem tento kopec a na hoře být totálně prošitý a nebo zvolnit a jet svoje tempo, abych těch zbylých 80 km vůbec odjel. Vyhrála druhá varianta i přes s to, že se kolem mě prohnal hecující Kolíkáč. Chvíli za ním vlaji, ale pak je definitivně rozhodnuto. Jedu si svoje. Na konci stoupání mě dojíždí skupinka včetně Kubajze a Mišutky. Její tempo je pro mě akceptovatelné a tak s nimi jedu vstříc druhému kolu. Dobře spolupracujeme a cestou sbíráme pár korálků včetně Kolíkáče, kterého sjíždíme na konci druhého kola. Jel na samotku a tak celý šťasten, když byl námi sjížděn pronesl větu, „konečně zase mezi svými,“ a tak naše šlapkovské kvarteto valí vstříc třetímu kolu spolu s početnou

skupinou. Celé třetí kolo se mi jede skvěle a užívám si přítomnost jmen v naší skupině se kterými bych nevěřil, že někdy pojedou. Vytratili jsme někde Mišutku, asi někde v průběhu třetího kola, ale dost možná i později. Nevím a sám přestávám vnímat a začíná boj se sebou samým. Nájezd do čtvrtého okruhu a lehké kousání v levé noze ještě ustávám a Bělečské stoupání jedu se skupinou. Ovšem výjezd v Bratronicích nebýt Kolíkáče co mě hecuje a schovává za svá křídla chránící mě před větrem by pro mě byla po pár polibcích od mé známé konečná. DÍKY!!! Konec přišel až ve stoupání na Dřevíč. Polibek kterému nešlo odolat mě donutil nechat skupinu jet. Po vytočení nohou a zažehnutí přítomnosti dalších líbacích útoků odkroužím zbytek čtvrtého a celé páté kolo na samotku. Marně se ohlížím za sebe zda nespátím někoho s kým bych mohl jet a tak dorážím do cíle se zásekem na mojí skupinu 8 minut. Za kolo a půl 8 minut, no i tak jsem spokojen. Čas 2:48:24 je opravdu hodně vzdálen mému loňskému času 3:24:10. Co závěrem. Po líbacích orgiích na Doksech a pokračování v Bělči budu muset použít nějaké to odhánělo v podobě tablet či nápoje, abych se vyvaroval přítomnosti křečové víly

### **Radim – Hodně ostrá premiéra**

Namísto MTB Krále Šumavy jsem si letos v sobotu naordinoval odpočinkovější akci - MTBO Cyklotrek v Unhošti a aby se neřeklo, v neděli 29.5.2011 jsem vyrazil tím samým směrem na další díl silničního poháru UAC – Bělečské okruhy. Byla to moje premiéra na tomto závodě, takže jsem netušil přesně, do čeho jdu, ale okruh natažený mezi Bělčí, Bratronicemi (obce nahoře u Unhoště) a Nižborem (obec dole u Berounky) naznačoval už předem mnohé. A jak naznačoval, tak taky bylo, de facto polovina okruhu se jela dolů, polovina byla zase nahoru, rovinky až na jednu asi kilometrovou výjimku neexistovaly. Jeden okruh měřil necelých 20 km, jelo se celkem 5 okruhů, tzn. cca 45 km nahoru a 45 km dolů, to vše opět průměrem přes 35 km/h. V prvních dvou okruzích jsem se s okruhem teprve seznamoval, takže u hřbitova v Bratronicích první zásek, následné bolestivé sjíždění hlavního pole, na odbočce v Nižboru a následně v zatáčce pod hlavním kopcem druhý zásek a rychlé loučení se s první skupinou. Na horizontu jsem z posledních zbytků sil dotáhl skupinku, která se postupně rozrostla na hezkých zhruba dvacet kousků (Kubajz, Kot, Klindera ad.) a bylo to moc hezké svezení. Ve druhém kole jsem zopakoval chybu z prvního a do velkého kopce najel příliš pomalu, takže mi to zase odskočilo a tentokrát dotažení do skupiny na horizontu bylo takřka na pokraji mdlob, ale podařilo se. Třetí kolo bylo z mého pohledu asi nejpovedenější, v kopci jsem se držel docela s přehledem a navíc jsme postupně sjeli Radka Procházku a následně ještě i Kolíkáče, takže přibyli do party další velmi dobří jezdci. Zajímavé bylo, že jsem měl pokaždé problémy na vrcholu stoupání při průjezdu Bělčí, kde už to bylo do kopce jen mírně, ale pokaždé se tady tak nějak divně zrychlilo a v magnetu za vesnicí jsem prakticky pokaždé dojížděl pěknou díru. Proč to tak bylo, to bych také rád věděl. Ve čtvrtém kole jsem v kopci opět trpěl, ale tělo poslouchalo, takže už z principu jsem si to odjet nechat nemohl a v pátém už to byla spíše vůle boží. Zpočátku sice trochu euforie, že už nás to čeká jen jednou a bude to za námi, sjezd byl docela na pohodu a dokonce jsem si dovolil trochu poškádlit Kolíkáče, který v předchozím kole v kopci hlásil, že v posledním kole se kopec jede na velkou pilu. Schválně jsem si tedy na začátku stoupání najel za něj a v momentě, kdy to shodil, tak jsem ihned zahlásil, že jsem to dobře viděl! V kopci jsem se ve skupině ještě udržel, ale osudný se mi stal krátký horizont ke křižovatce na Sýkořice, kam jsem najížděl zrovna z prvního místa a po odstředění v podstatě jen smutně koukal, jak za to někdo vzal a sil nazbyt už nebylo, takže mi to definitivně ujelo. Ale zase na druhou stranu pár jezdců už odpadlo předtím v hlavním kopci, tak aspoň něco. V úplném závěru jsem ještě zkoušel poškádlit jednoho také odpadnuvšího jezdce před sebou (Michael Somr), ten ale na mé plíživé přiblížení zareagoval včas a nedal mi šanci se s ním porvat trochu víc. Nakonec tedy čas 2:41:17 (průměr 35,19 km/h) a 38. místo z celkem 60 účastníků v AB. Připadá mi, že se ty závody jezdí čím dál



rychleji a i když se v posledních letech zrychlují, na nějaký výrazný posun pořadím vzhůru to nestačí. Takže ... co s tím?

## **MEČEŘÍŽ (SOJOVICE)**

### **Kolíkáč – Erupce na slunci**

Z rodinných důvodů jsem si dal sobotní ranní rozjezd v autě a natočil jsem pár kilometrů po D1 na Vysočinu a pak hned zpět na Boleslav, tudíž jsem byl pěkně nažhaven . A k tomu se přidalo i počasí, dusno jako v prádelně, rozkvetlá řepka vůkol a v Mečeříži nabito "hobbíky", jak na Mistrovství světa amoleta . No to zase bude zážitek, trochu jsme se zakecali s kapitánem ze Záluží Mírou a start málem propásli, ale z Mečeříže už se valíme kosmickou rychlostí v balíku plných zvučných jmen a týmů. V Kostelním Hlavně točíme doleva a v prvním magnetu s hrůzou zjišťuji, že jsem zase na ocase, ono už se to nadělilo v tom sjezdu! Zkouším se propracovat dopředu, když jsem asi uprostřed balíku najednou vlevo ode mne hrozivý zvuk padajících kol a těl, vzduchem létají nadávky a dva borci to asi šeredně odskáčou, úplně se mi vybavuje můj předloňský lišej, a to jsem padl v mnohem menší rychlosti, než se jede teď. Najednou mám chuť to otočit k autu a jet domů, toto nemám zapotřebí . Ztratil jsem veškerou bojovnost, situace se sice trochu uklidnila, ale stále tu jsou mistři, kteří kličkují sem a tam a nedrží stopu. Blíží se Kochánky a je jasné, že kdo nebude vepředu, tak se do Mečeříže už nepoveze na čele. Ale není moc šancí narvat se dopředu, navíc mi zase nějak nefunguje hlava, která nevysílá ty správné závodnické pokyny. Kochánky jsou tu, Bobek si shazuje řetěz, že musí zastavit, já též raději házím na malou a dělám dobře, v půlce kopce to znovu leží, ale teď se tu pro změnu válejí ostřílení borci z čela. To je síla, to vypadá dnes na nějaké erupce na slunci Balík se samozřejmě roztrhl, ale koukám, že tu zůstal i Líba Janoušek a pravidelným tempem letí přes všechny ostatní, hop rychle za něj a visím a visím. Léňa kousek přede mnou, to už by mělo klapnout, ale stále je to nakloněná rovina, navíc v bočáku a plíce začínají pěkně pálit. No bohužel no, tento maximální šrot na mě není, Léňa i Líba jsou zpět v balíku a já bezradně čekám, kdo přijede zezadu, abych ho hákoval . Ale jo, je nás asi 6 a všichni mají snahu jet, zkusíme to. Rovina před Mečeříží se promění v rozpálený sporák, kde se vaří neskutečná kaše. Točíme kolotoč, ale balík se moc nepřibližuje, jeden Kolokrámník jede pekelné tempo, který mě totálně odvažuje a v Mečeříži jsem nucen bohužel znovu vyskočit z této kaše, na to prostě nemám. Pak jsem se dozvěděl, že si to nakonec doskočil jen onen Kolokrámník, ostatní jsme následně sjeli. Ale to předbílám, znovu jsem tedy svěsil nohy a čekám, kdo se přitíká zezadu. A hele orange duo Myšák - Mišutka je tu a s nimi ještě dva borci. Mišutku trochu srovnáme (ale stejně jsi jezdil zbytečně dlouhé špice ) a už můžeme roztočit krásně zbarvený kolotoč, který by nám mohli závidět i na Matějské pouti. Mám radost, užívám si to s klukama, Myšák ve Šlapkách roste každým závodem, Mišutka má síly na rozdávání, jsou to pro mě dvě velká oživení letošní sezóny. Skvělý cyklistický požitek je umocněn ještě, když přilítne Bobek s dalšími asi 3 borci a stává se z nás pěkná skupina. Tempo ale začíná váznout, střídání až tak nefunguje a v Mečeříži už jsme pohlceni druhým balíkem. Kapr povzbudí, ja se nechám prosét na konec, ať se vepředu nemotáme do dění závodu. Je tu i Míra, ale než stačíme prohodit pár slov, znovu slyším, ten nervy trhající zvuk, zase to padá, takže ono bezpečno není ani moc ve druhém balíku , divný to den. Zase díra, ale to už musíme sjet, ono s Michalem Štěbetákem to není až takový problém a zakukávám se na chvostu. Chvilími se vůbec nejede, až Kochánky zvedají tempo, pár lidí jsme odpojili, před Mečeříží trochu pomáhám našemu Kill Billovi zpět do závětrí a pak se již překulují v klidu přes cílovou čáru. Jo dnes to nebyla žádná hitparáda, oproti minulému roku, kdy jsem obkroužil celý závod s čelem, je to letos trošku zklamání, ale holt, když nefunguje hlava a do myslí se vkrádá strach z pádu, tak stačí sebemenší zaváhání a nohy

už to nedohoní. Navíc ty polibky asfaltu okolo mě hodně nalomili, jak by řekl klasik “je to hnus velebnosti“.Ale nějaká pozitiva bych viděl, svezl jsem se v bezva orange grupě a neochutnal jsem matičku zemi.

### **Léňa – Cesta do krematoria**

UAC závod Sojovice nebo přesněji Mečeříž nemám nějak moc v oblíbě. Ještě se mi nepodařilo tady nějak solidně zajet, profil mi naprosto nevyhovuje, ale přesto jsem nemohl chybět. Hlavně jsem si nemohl nechat ujít vše co organizační tým Tomáše Vitáčka dokázal pro nás amatéry přichystat. Musím říct, že atmosféra připomínala bikové závody, moderátor se činil jak mohl, sice cyklistice moc nerozuměl, ale bylo příjemné jej poslouchat, připravené placené švédské stoly byly úžasné, k tomu letní zahrádka (příští rok by mohlo být i více laviček), měření času čipy, spoustu motorkářů v řadách organizačního týmu, dobře značená trať, která byla v kritických úsecích dobře hlídána, hostesky z Red Bullu byly také příjemné, dokonalé počasí, prostě tady bylo cítit, že se nepracuje s nulovým rozpočtem, opravdu dobrá práce. Nejedu na výsledek, proto velmi rád přijímám Igorovu nabídku a do Mečeříže vyrážím kolmo, dalo mi to krásných 50km na rozjetí, k tomu závod 100km a 50km domů, těšil jsem se na objemovou dvoustovku, která se hodí, Rampušák se blíží. Že to dopadlo jinak, jsem nečekal... Na startu v první řadě vidím polský devítičlenný tým, jestli jsou amatérský tak klobouk dolů, mají týmovou dodávku, auto, všichni kola Trek Madone, nejspíš je ta polská cyklistika někde jinde nebo to jsou profici? No nevím, z česka je tady dost dobrých borců, určitě vítězství zůstane doma. Musím se zmínit také o svém computeru, obvykle na všech závodech si nastavuju na displej údaje o vzdálenosti a času, někdy čas prostřihnu frekvencí šlapání, činím tak i dnes. Moderátor zavelil a je odstartováno, zacvakávám až na podruhé a při pohledu před sebe nevěřím, už na dvoustech metrech se jedou skoro dvojičky, mám zařazeno 50x11, výborně hned vzpomínám na Doksy, kde nám to Honza Hruška a spol. rozjeli podobně. Jedeme brdek, nebrdek, zatáčka, nezatáčka furt přes 50km/h na desátém kilometru jsme za něco málo přes deset minut, přecvakávám údaje na computeru a zajímám se o průměrnou rychlost, směje se na mě 49,2km/h! Nedovedu si představit jak to bude vypadat v prvních Kochánkách na prvním srovnávacím kopečku. V mém okolí se pohybuje jako obvykle dost nebezpečných inviduii, cpou se i v takové rychlosti dopředu, jeden z těchto nesmyslných manévřů skončil určitě dost ošklivým pádem asi na patnáctém kilometru, jen jsem vedle sebe viděl, růžový dres jak se cpe po krajnici dopředu až ho krajnice vyvezla do příkopu pak už jsem jen koutkem oka zahlédl pád doprovázející obvyklý zvuk do sebe narážejících cyklistů, muselo to být hnusný. Držím se spíše ve středu balíku, v mé blízkosti je Bobek, vidím Myšáka, Jirku Humlíka, průměrná rychlost nám na větru padá pod 45km/h, můžu se poprvé napít. V nájezdu do kopce za Kochánkami je hned na začátku jasné, že velká se shazovat nebude, jede se mi dobře, kmitám si svých obvyklých sto otáček, očima sleduju Jirku je jasné, že když ho neztratím tak tady nezůstanu sám. Bohužel vše se během mikrosekundy změnilo, těsně přede mnou se do sebe zakliňují Vítek Novák a Honza Šnajdr, jen jsem si všiml, že Vítkovi někdo hodil vlnu svou rozkývanou jízdou a v mžiku byl na zemi s hlavou v dlaních ani se nehnul, nejspíš čekal nějaké další nárazy, naštěstí do něj najel maximálně jeden člověk, pro mě to znamenalo zastavit, vycvaknout z pedálů, vymotat si své přední kolo ze zadního borce vedle mě a čekat až se přede mnou uvolní prostor aspoň tak aby šel obejít. Balík začíná ujíždět, všimnu si ještě Kolíkáče jak projíždí kolem, no paráda skončilo to brzy. Kluky obcházejím travou a snažím se zachránit co jde, proti větru mi to moc nejde, po chvíli se kolem mě mihne Petr Novák, razí si to zpět do balíku. Takovou lokomotivu si nenechám ujet, nevypadá, že jede hranu, ale i tak si připadám jako za Pendolinem, bolelo to, ale ještě do hlavní silnice jsme tam, dobrá práce Petře. Na větrné rovince se jede zase něco do 50km/h, jedu na kyslíkový dluh a poprvé to v dnešním závodě balím, shazuju a propadám se, když se kolem mě mihne Milan Beránek z Varty, Láďa Tremel z Alltrainnigu, říkám si, že

tyto lidi bych si neměl nechat ujet a ještě se mačkám, díky borcům okolo, jsem zase za Jirkou v první skupině. V průjezdu do druhého okruhu máme průměr 43,7km/h a já mám za sebou první totálku. Díky tomu, že při nehodě v Kochánkách jsem viděl Kolíkáče kolem mě projet, začínám jej vyhlížet v balíku přede mnou, ještě doufám, že by tam mohli být Bobek a Myšák. Poláci na špici zvolnili, chvílemi až na výletní tempo, díky tomu se k nám přicucávají vrahouni z příchozích, musím proto přerušit své vyhledávání svých oranžových bratrů a začít sledovat počínání těchto inviduii. Nejhorší byl člověk s číslem 187 nebo 184 teď už nevím přesně, měl tak dva metry, devadesát kilo, byl to čistý kamikadze, jen s tím rozdílem, že ohrožoval všechny kolem, musel jsem jet několikrát na vítr, jen abych ho měl za sebou, bohužel ve sjezdech, kde to bral hlava, nehlava po levé krajnici v protisměru se vždy dostal dopředu. Tempo se tak nějak ustálilo, Kochánky proběhly v klidu, peklo bylo zase jen na vrcholu, kde se jela typická lajna, k terezínům ani nedošlo, všichni byli naprdění na levé krajnici, musím říct, že jsem udělal asi dvě nebo tři díry, které jsem si sám dojel, sice na morál, ale dojel. V třetím okruhu jsem už očekával svůj konec v této skupině, průměr se držel na 42,7km/h a díky neustálému sjíždění děr jsem byl totálně vypráskanej. Ještě jsem si udělal výlet na špic, kde jsem viděl vzorně seřazený polský tým, promíchaný známými tvářemi z UAC, Martinem Krupičkou, Zahradou apod. Zejména u Zahrady si stále nemůžu zvyknout na jeho nový dres, vypadá v něm takový menší, ale konve má stále stejné. Nejvíce z raketáků jsem si dnes užil blízkost Petra Nováka, Dana Tremly, kteří si prostě jezdili jak chtěli, jakmile ucítili, že se něco děje, zmizeli vepředu, prostě tihle lidi jsou jinde. Většinou na větru nám několikrát poodjela nějaká skupinka, její vytvoření respektive odjetí jsem zjistil velmi snadno, utvořila se lajna a musel jsem jet krev, po dojetí jsme se zase roztáhli na šířku celé silnice, tento stav nikdy nevydržel moc dlouho, ti vepředu chtěli pořád nastupovat, nechápu. Díky těmto pauzám, přežívám také třetí Kochánky, bohužel v těchto poodjela další skupinka a tempo přes 40km/h na vrcholu Kochánek, které trvalo až na hlavní mi skoro definitivně zlomilo vaz. Teda asi zlomilo definitivně, protože na hlavní, když jsem se na to už podruhé vykašlal, se kolem mě prohnal někdo z Vokolků a Štěpán Kvapil z Viessmana, že to sjedeme, no díra snad 200m mi moc optimismu nedávala. Zahákli jsme se na chvíli za jedno z doprovodných vozidel, ano byly tady tři doprovodná auta, a díky tomu jsme přeskakovali také další auta včetně krásného polského a v rovině před Mečeříží jsem zpět, totálně na kaši, bez pití, sil a všeho co mi ještě zbývalo. Prostě tyto nástupy, gumování to není nic pro mě. V nájezdu do posledního okruhu už kašlu na balík, jen vyhlížím v cílovém prostoru Kajmana, bidon který jsem mu před závodem dával by se mi hodil. Naštěstí je na svém místě a připraven, přejímám bidon bez problémů, Kajman mi ho dal předpisově. Hned je vidět, že na to nejsem moc zvyklý, když jej chci dát do košíku, narážím na problém, že oba košíky mám obsazeny bidony, je třeba přejít na ekvibirilistiku, jeden z bidonů vyhodit, díky tomu manévru mám sice jeden plný bidon, ale taky zásek na skupinu, která nastupuje (opět se jede lajna). Nedá se nic dělat jsem smířen, že to dojedu klidně na kašpara a sám. Průměr mám 42,2km/h to v tomto stavu neudržím ani na 40km/h, škoda. Naštěstí ještě před Hlavnem dojíždím dalšího prošitého, který je na tom trochu lépe, sděluje mi, že je na závodech po třech letech a toto opravdu nečekal. Pěkně střídáme v našem krokovém tempu, na špicích trávím méně času než kolega, prostě jsem totálně prošitéj. V Tuřicích nás dojíždí další dvojice, optimista z Viessmanu a borec z Cyklotréninku. Jen si sdělíme jak jsme na tom, všichni stejně, domlouváme se, že už to spolu dotočíme a jedeme opravdu údržbu, pohodu nemůžu říct, protože v mém stavu pohoda by vypadala tak, že ležím doma na gauči a sleduju Romana jak trpí na Zoncolanu. V Kochánkách nám padá průměr pod 40, přecvakávám na údaj o ujetém čase. Za Kochánkami dojíždíme Štěpána Kvapila, který srší humorem, pořád by někoho chtěl ještě sjíždět, střídat a další kraviny, které při cestě do krematoria jsou spíše takové sci-fi. Kolega z Cyklotréninku má křeče, radši zvolňujeme, což vítám. Vše by dopadlo ještě dobře, ale Štěpán zahlédl v dáli nějaké cyklisty z druhého balíku, a že je sjedeme. V tomto úletu jej

ještě podpořil kolega z Viessmanu a bylo rozhodnuto, vytočení nohou prostě dnes nebude. Tempo jde nad 40km/h, ztrácíme kolegu s křečemi, točíme krematorijský kolotoč, ztrácím vědomí, seznamuju se svou snídání, začínám přemýšlet o leteckém přesunu do Prahy. Cyklisty z druhého balíku bereme, v zatáčce před Mečeříží, tak snad byl Štěpán spokojen. Do nějaké spurtu se neženou, jen to setrvačností dojíždím v čase něco nad 2:30hod. Mrzí mě, že jsem v balíku zůstal ze šlapek sám, ale vůbec se nedivím, prostě to polské tempo nebylo moc příjemné, ještě, že vítězství zůstalo v ČR! Čas není žádný zázrak, tak jak jsem se dnes zrakvil to se mi už dlouho nestalo snad minulý rok na Králi, kdyby se jelo rovnoměrně a nemusel bych pořád něco sjíždět, mohlo to být jiné, ale to jen kdyby. Cesta do Prahy už proběhla bez mého těla, šlapaly jen mé části DNA, vybavují si jen svůj pád na sedačku na perónu metra v Letňanech.

### **Mírek – To byla zase akce**

UAC Mečeříž- to byla zase akce... Jakoby nestačila konkurence Nováků, Zahradků, Kolokrámníků a pod., ještě musel dorazit nějaký polské profi tým, tak to dneska bylo mezinárodní. Na startu jsem se zakecal s Kolíkáčem a Kaprem, takže jsem vůbec neslyšel start, pak jsem se nemohl zacvaknout a než jsem se nadál, tak jsem byl poslední. Vepředu jeli šrot, já hákuju lidi předemnou, abych uvisel v balíku, ale stejně za chvíli koukám, že už tam nejsem, někdo předemnou tam nechal díru a bylo vymalováno. Ani rychlost 71km/h ve sjezdu nestačila, abych tam dojel zpátky. Kupodivu se sjelo asi deset lidí, byla tam i známá jména jako Milan Miller, Honza Machoň, pak i Ruda Kadlec a další. Někde na pátém kilometru jsem rád, že už se v balíku nevezu, ošklivě to tam totiž spadlo, dva lidi na zemi se nezvedají ani při našem průjezdu, v dalším kole už byli v sanitce. Skupina chvílema i jela a střídalo se, ve stoupání se tam držím jen tak tak, asi jsou chybějící červené krvinky z pondělka znát, tepy jsou o dost výš jak obvykle. Navíc vedro, nic pro mě. Po prvním kole průměr 36,8km/h. Druhé kolo podobné jako první. V nájezdu do třetího kola nás dojíždí druhý balík startující 5 minut za námi, s nima se jede fajn až ke stoupání za Kochánkama, kopec už trochu bolí, ale ještě víc bolí rozbitá rovinka s větrem v zádech k Mečeříží, zrovna začali Vitas a spol. nastupovat a to jsem tedy trpěl neskutečně. Ještě jsem to nějak přežil, dokonce jsme docvakli skupinku s Kolíkáčem, to potěšilo, ale po nájezdu do posledního kola ve sjezdu to zase před námi spadlo, skoro jsme museli zastavit a síla vrátil se do balíku už nebyla. Prostě mi někdo vypnul proud, totální black out... Žízeň, zimnice, blbě od žaludku, pálení chodidel, vedro se mnou zase pěkně zamávalo. Kašlu na to a dál jedu výletně sám, při představě 20km samoty to dokonce otáčím a 50m jedu zpátky do cíle, ale pak jsem si to rozmyslel a dal ten zbatek na vyjetí, přeci jen i za poslední místo jsou pěkné body do UAC, závodů letos moc nepojedu, tak si nemůžu dovolit závody vzdávat Předjely mě asi tři menší skupinky, většinou lidi z druhého balíku, ale už je ani nehákuju a volně si točím nohama svým tempem, poslední kolo jsem jel průměrem 26km/h Ani jsem nedojel poslední, 72 flek z 75 lidí Po tomhle šíleném týdnu jsem toho popravdě ani víc nečekal, navíc to vedro, ale jako trénink to bylo fajn, s tím jsem tam taky jel. Dobrá stovečka dneska...

### **Myšák – Rychle a zběsile**

Nechápu, jak Léna dokáže při závodě zachytit všechny okamžiky a jména kolem a sepisovat ty báječný reporty. Já to mám vždy jen v útržcích a na jména kolem si vzpomenu tak maximálně na šlapky. No, ale i já přidám svou trošku do mlýna. Na startu zjišťuji, že mi stávkuje computer a né a né ho rozchodit. Jediné co funguje je tepák. Nejspíš mi ho rozhazoval ten čip. Kolem vidím opět skupinu profiamatérů i celý tým z Polska na slušnejch raketách. No to bude zase mazec. Start je to jediné, v čem jsem letošní sezónu spokojen. Zacvaknutí na po prvý a krásně chytám rozjíždějící vláček, no spíše rychlík. Nefunkční computer mi neumožnil se kochat tou opojnou rychlostí. Naloženo to nejtěžší a nohy vytočený ze zadku jen abych se udržel a

nedělal díry. Tepy olizující 180 mi jasně říkají, že se nejede žádná selanka. Stále se snažím být vpředu, kde vidím i Bobka snažící se o to samé. Vše uteklo rychle a Kochánky jsou tu a já někde okolo 20 -30 pozice. Nic moc, ale víc dopředu se bezpečně dostat nedalo. Nájezd a já nechávám velkou a balík mě krásně vyváží. Ostrá levá a já cítím, že nohy jedou, ale pouze do chvíle než napravo ode mě padá borec a následná vlna vyhýbajících jezdců znamenala skoro zastavit a rozjíždět znovu v tom nejstrmějším úseku tu velkou placku. Pole ujíždí a já se marně zkouším zavěsit za projíždějící borce. Jména opravdu díky té mlze před očima nevím, ale rozpoznávám Léňu a moc rychle, pár dalším a Kolíkáč a zase moc rychlý. Nohy zakyselený a tak dávám na malou a točím a snažím se vydýchat. V tom kolem Mišutka ať jedu. Řeknu vám jel parádně. Vytáhl mě až na hlavní a jak lokomotiva to odtáhl až do Mečeříže. Ve výjezdu doháníme Kolíkáče, ale jen díky tomu, že svěsil nohy a čekal až ho sjedeme. Co následovalo potom, no prostě paráda. Já, Kolíkáč, Mišutka a ještě jeden kousek fungoval jak dobře namazaný hodinky. Krátký špice a stálé tempo. Přesně tak jak by to mělo být. Nevím jak kluci, ale já si docela dával. Nebylo to žádné výletování. V Tuřicích sjíždíme další korálek a v Předměricích se docvakuje Bobek a s ním pár dalších. Bohužel větší počet nutně vždy neznamená výhru a díky tomu přestalo fungovat skoro vše. Zmatky při střídání, dělaly se díry, ale tak nějak jsme odjely zbytek druhého a celé třetí kolo. Druhý balík nás sjíždí ve sjezdu z Mečeříže. Nechávám se pohltit a chytám nástup v následném stoupání. Balík se trhá díky pádu, ale po krátké době se opět sjíždí. V tomto balíku se mi jede o poznání lépe než v prvním. Tempo chvílemi až výletní a chvílemi nástupy, ale vše bez problémů ustávám a ani se mi nechce věřit, že jedu se všemi těmi zvučnými jmény, kterými je druhý balík prošpikován. Ovšem kochánky a lehký nástup chytám jen do okamžiku, kdy se kolem prohnala má dobrá známá a opět mě líbá na obě stehna. Je vymalováno. Balík ujíždí a já točím šaška a snažím se chytnout dvou odpadnuvších korálek. Daří se. S nimi už v poklidu dojíždím až do cíle bez žádného spurtování. Krátký pokec s kluky a debata s Bobkem ohledně křečí, která mě přivedla na myšlenku, když hledím na Mišutku, ze kterého se řine pot jakoby vylezl ze sauny, že problém netkví až tak z nedostatku nějakého magnézia či dalších minerálů, vitamínů, ale do velké míry z naprosté dehydratace. 100 km v třiceti stupňovém vedru s dvěma bidony je zkrátka málo. Objevil jsem asi už dávno objevené, ale tím spíš nechápu jak s tím málem tekutin to ostatní dokážou odjet. Do jisté míry trénink, to jistě. Je to asi individuální a někomu se s tím tělo zkrátka lépe vypořádá.